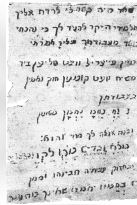

הזמן מברסלר

השבת של רב

שבת נצבים-וילך

... הקהילו אלי את כל זקני שבטיכם ... (לא, כא) ... וענתה
השירה הזאת לפנינו לעד ... (לא, חב)

... כי קרוב אליך הדבר מאד ... (ל, ד)

עיקר החכמה היא אמת. והעקר להשיג ולהבין האמת שהיה נסתר ממנו שיזכה להבינו עתה על ידי חזק אמונתו. ובשביל זה צריכין לטרוח ולהתניע הרבה לחפש ולבקש רבי אמתית להתקרב אליו. כי עקר התכלית הנצחי שהוא השגת האמת אי אפשר כי אם על ידי רבי אמתית. כי זה עקר מעלת הרב שמאיר בו אמתית התורה ומעמידו על האמת. כי גם בחכמת התורה הקדושה, זה שאינו יכול להעמידו על האמת אינו רב ואין להתקרב אליו, ואפלו זה הרב שאומר דברי אמת אבל הם דברים פשוטים אין זה רב. כי עקר הרב כשמגלה לו ומאיר בו דברי אמת שלא היה יכול להבינם בתחלה, עין פנים. ועל כן עקר שלימות הרב הוא כשיכול להאיר בתלמידים יראת שמים באמת, שזה עקר תכלית התורה כמאמר רבותינו ז"ל. ועל כן סדר רבי סדר שלשלת הקבלה בתחלת מסכת אבות שמדברת רק ממוסר ויראת שמים, ושם דיקא התחיל וסדר כל השתלשלות קבלת התורה שהוא משה קבל וכו' ומסרה ליהושע וכו', להורות ולהודיע שעקר קבלת התורה רב מפי רב עד משה רבנו עליו השלום הכל הוא בשביל היראה, שזוכה ליראה מלפניו יתברך ולקיים מצותיו, כי לא המדרש עקר אלא המעשה. וזה הלמוד של יראת שמים וקיום התורה עמק מאד מאד, וצריכין לזה רבי גדול מאד, ואי אפשר לקבלו כי אם על ידי יגיעה גדולה ושמוש תלמידי חכמים הרבה, כמאמר רבותינו ז"ל, גדולה שמושה יותר מלמודה. כי לבעל בחירה קשה מאד לעזר.

ועל כן כל הצדיקים הקדושים שהאירו בנו כל דיני והלכות התורה הקדושה, אבל כשבאו להאיר ולהוכיח את תלמידיהם שיזהרו לקיים את התורה היו מצטערים הרבה והיו קובלים וצועקים בכמה לשונות, מחמת שידעו שזה קשה מאד להכניס בהעולם מחמת הבלי העולם הזה ותאוותיו וטרדותיו. ובפרט משה רבנו שנתן לנו כל התורה בכל פרטיה, ואחר כך בכל ספר משנה תורה צעק הרבה בתוכחתו על ישראל על שידעו שיהיו הרבה מאד שלא יקימו את התורה, כמו שכתוב: הקהילו אלי את כל זקניכם וכו' ואעידה בס וכו' כי ידעתי אחרי מותי כי השחת תשחתון וכו' וכן הרבה מאד. ובשביל זה גלה שירת האזינו, כמו שכתוב שם: וענתה השירה הזאת לפנינו לעד וכו'. ובשביל זה מתארך הגלות כל כך. ועל כן עקר הגאולה תלויה בהתקרבות לצדיקים אמתיים שיכולים להכניס יראת שמים וקיום התורה בעולם. (הלכות שבועות והלכות כבוד אב ואם - הלכה ב, אות כב לפי אוצר היראה - צדיק, אות קלב)

אי אפשר לקבל את התורה בכל אדם ובכל זמן, דהינו שיזכה לקיים את התורה ולהבין דרכי התורה על מכוונם, שזה עקר בחינת קבלת התורה שבכל זמן בכללות ובפרטיות בכל אדם, וכל זה אי אפשר כי אם על ידי יגיעות גדולות, שצריכין לשבר מניעות עצומות קדם שזוכה כל אחד לבחינת קבלת התורה, כמאמר רבותינו ז"ל: יגעתי ומצאתי תאמין מצאתי ולא יגעתי אל תאמין וכו', כי צריכין להיות מרצה למסר נפשו וממש ולירד לתוך הים ולתוך התהום ממש, בשביל לחפש אחר דרכי התורה הקדושה, הינו לשבר מניעות עצומות שהם ממש כמו ים ותהום.

ואז כשהוא מרצה לזה, והרצון והחשק שיש לו להתורה הקדושה חזק אצלו כל כך, אזי עוזר לו השם יתברך שזוכה לשבר כל המניעות, והמניעות מתבטלן מאליו, כי אין הקדוש ברוך הוא בא בטרוניא עם בריותיו, ואין הקדוש ברוך הוא שולח מניעות להאדם שלא יוכל לשברם אם ירצה. והעקר הוא על ידי תקף הרצון, כי כל המניעות אינם באים על האדם רק בשביל נסיון ובחירה, וגם נמשכין מהקטרוג שמקטרוג השטן על בחינת קבלת התורה בכלל, וכן בפרט. אבל תכף כשהוא חזק בהרצון הקדושה כל כך, עד שהוא מרצה למסר נפשו ממש ולשבר כל המניעות, אזי ממילא נתבטלן כל הקטרוגים, כי מאחר שמרצה לשבר מניעות כאלו, בודאי מגיע לו זה לזכות לקבלת התורה בשביל זה, ואז על ידי זה ממילא נתבטלן כל המניעות, וזוכה לקבלת התורה בשלמות.

וזה בחינת לא בשמים היא וכו' כי קרוב אליך הדבר מאד וכו', כי תכף כשהוא חזק בהרצון דקדשה עד שהיה מרצה לעלות לשמים בשביל זה, וכן לעבר מעבר לים בשביל זה כעין שפרש רש"י שם, אזי תכף כי קרוב אליך כי נתבטלן כל המניעות ממילא, ואז כל הדברים שבקדשה קרובים אליו כנ"ל.

... אשר אנכי מצוך היום ... (ל, טו)

עיקר אריכת ימיו של האדם הוא מה שצריכין לזהר להאריך ולהרחיב היום בכל יום ויום, כי כל יום ויום בתחלתו הוא קצר מאד, ובא להאדם, לכל אחד ואחד כפי בחינתו, במצר גדול, וכנראה בחוש, שבכל יום ויום בתחלתו קשה על האדם מאד מאד העבודה שהוא צריך לעשות בזה היום.

ומחמת זה רבים נמנעין מעבודתו יתברך ודוחין ומטעין את עצמם בכל יום ויום, שאומרים: היום קשה לי להתפלל! היום לבי אטום! היום יש לי מניעות ובלבולים אלו! וכן מזדמן לו כמעט בכל יום ויום, עד שמחמת זה רבים מזולזין בדברים העומדים ברומו של עולם, ומאי ניהו! תפלה, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, והתפלה דומה עליהם למשא, וחפצים לפטר התפלה מעליהם, וכל זה מחמת שאינם מבינים ואינם משימים אל לבם לראות היטב שבכל יום ויום הוא כך, כי כל יום בתחלתו הוא קצר ובא להאדם במצר ובצמצום גדול, והקדשה והעבודה שהוא צריך לעשות בזה היום עדין היא נעלמת במצר גדול ובקטנות גדול מאד.

אבל האדם צריך בכל יום להיות גבור כארי וכו', להתגבר להאריך ולהרחיב את היום ולילך בכל שעה מקטנות לגדלות, דהינו להגדיל כל שעה ושעה מהיום בתוספת קדשה יתרה, שזה עקר העבודה, מה שצריכין בכל עת לצאת ממחין דקטנות למחין גדלות.

וזה עיקר יציאת מצרים שאנו צריכין לזכר בכל יום ויום, כי בכל יום אנו צריכין להשתדל לצאת ממצר למרחב, שזהו בחינת: "מן המצר קראתי י"ה, ענני במרחב", שזה עקר אריכת ימיו של האדם כנ"ל. (הלכות גבה - הלכה ג, אות י לפי אוצר היראה - יראה ועבודה, אות קסא)

מכתב
עטרת ראשי שעטרת האמת עטר לראשו וכת עמו
ברית עולם בל ינתק. אשר נפשו בוערת ולוהטת כשלהבת, לשתות מימי החכמה של המנהיג האמת מלך ישראל וגואלו, שהוא חיותנו ותקוותנו לזר דור, נחל נובע, להשקות את כל ישראל מימי חכמתו, שעל-ידי זה יהיה תקון העולם בשלמות, ובודאי יבוא היום אשר יתגלה אורו הגנוז על כל העולם, ואמילו כל האמות יתקנו על-ידו וידעו את ה', ויקבלו על מלכותו עליהם, ויאמרו ה' מלך העולם, ויהיה ה' למלך על כל הארץ במהרה בימינו.
לבי וברש"י, ירננו לה' בתודה וזמרה, בשמחה גדולה וחזונה רבה ועצומה, על גדל נוראות חסדו ונפלאותיו העצומים שהפליא ושעשה עמדי, אשר נתן לי עטרת חן של אמת ואהבת אמת ורחמים גדולים בלבו החם, ונתן נפשו בעדי לעמד בעזרי וללחם בחרוף נפש מלחמה חזקה וקשה, שיהיה לי בית מקדש לעבד בו עבודת הקדש תורה ותפלה והתבודדות ושיחה ביני לבין קוני. בודאי יש לו חלק גדול בכל המעשים טובים שאני זוכה לעסק בבית הקדוש הזה. אלולא לא באת לעלמא אלא בשביל זה - די. מי יוכל למלל ולבאר גדל הפלגת ערך מצוה נעימה ונחמדה כזאת העצומה בלי שיעור וערך, ומי יוכל לשער מה שנעשה מזה שעשועים נוראים בכל העולמות. אני מודה לכבוד מעלתו הרם מעמקא דליבאי על זה, ועל כל הטובות והחסדים

שגומל עמי בכל כחו, בכל פעם ובכל עת. ישלם ה' פעלו הטוב, וכן יוסיף ויוסיף להגדיל טובתו עמי ועם כל נפשות ישראל, לרחם עליהם להודיען מסוד גדלת נוראות הנחל נובע, שהוא כל עיקר חיותם ותקוותם ותקונם, ורק הוא יכול לתקנם ולהעלותם כלם מכל הירידות והחשכות שבעולם ולתקנם בשלמות, שידעו כלם את ה', אפילו אמות העולם, ולעבדו באמת בכל לבבם.

אוהבו הנאמן, הזוכרו ומוזכירו תמיד לפני ה' לברכה, ושלוש וחיים אין קץ. ישראל בער אודיסר

עצות ותפלות

בראש השנה צריך להתחזק מאד להתפלל בכח רב ובהתעוררות רבה. וכל אדם צריך לקשר תפילתו לצדיק האמת שהוא בעל כח שיכול להתפלל תפילה בבחינת דין, כפי צרכי ההתפלל בראש השנה. ועל ידי התפילה בבחינת דין, זוכה צדיק האמת להוציא מן הסיטרא אחרא את כל החיות שבלעה מקדושת ישראל. כי עקב תפילת צדיק האמת, שהוא בעל כח גדול, מוכרחת הסיטרא אחרא להשיב את כל התפילות, הרחמנות והדעת שבלעה מישראל, כמבואר בליקוטי מוהר"ן חלק שני סימן ח' בתורה "תקעו תוכחה".

ועל ידי זה מתגיירים גרים ואזי מתגדל כבוד ה' יתברך, ועל ידי זה זוכים לנבואה ולאמונה אמיתית, מתבטלות האמונות הכוזבות, וזוכים להאמין בחידוש העולם; הן בעבר, היינו שזוכים להאמין באמת בה' יתברך, שהוא ברא את העולם מאין ליש ומנהיג את העולם בכלל, והן בפרט להאמין בהשגחתו הפרטית, המכוסה בדרך הטבע מחמת הניסיון והבחירה, כמבואר בכל ספרי אמת ובפרט בליקוטי הלכות, שעיקר ניסיון אמונת השגחה הוא בגלל שההשגחה מכוסה בדרך הטבע; הן בפרנסה, הן ברפואה

וכן בשאר העניינים המוכרחים לקיום האדם. גם על ידי התיקונים הנזכרים למעלה, זוכים להאמין שה' יתברך יחדש את העולם לגמרי, וינהיג את העולם בגלוי, בהשגחה פרטית, בלי שום דרך הטבע. ועל ידי זה זוכים לקול השיר והניגון שיושר לעתיד, שזה עיקר תענוג עולם הבא. כך מבואר הכל בליקוטי מוהר"ן חלק שני בתורה "תקעו תוכחה".

ותזכרו לקבל ראש השנה בקדושה ובטהרה גדולה ובשלמות גדול. וזכה בימי ראש השנה הקדושים להמשיך עלינו קדושת התפילה בבחינת דין של הבעל כח האמתי עם כל הקדושות והתיקונים הנעשין על ידי זה, עד שזוכה לתיקון הברית בשלמות ולתקון הדעת, לתקן כל השלשה מוחין שבראשנו שיהיו שלשה מחיצות פרוסות בפני תאוות ניאוף, להגן בפנינו

על ידי הדעת והשכל האמת שלא תהיה לתאוה הזאת שום שליטה ואחיה בנו כלל מעתה ועד עולם, רק נזכה כולנו אני וכל עמך ישראל להיות קדושים וטהורים באמת ולפרוש מתאוה הזאת לגמרי. וזוכה לתפילה בשלמות, ותהיה תפילתנו תמיד רחמים ותחנונים לפני המקום ברוך הוא, ותשפיע עלינו רחמים, שיהיה לנו רחמנות אמיתי, על עניים הגונים ועל כל מי שצריכין לרחם עליו, כרצונך הטוב. ותעזרנו שזוכה לעשות בעלי תשובה וגרים הרבה בעולם, כרצונך הטוב.

ותזכרו ליראה שלמה באמת תמיד. ובפרט בימי ראש השנה הקדושים שהם ימי יראה, תרחם עלינו ותמשיך עלינו יראה ופחד ואימה דקדושה גדולה ועצומה, ובפרט בעת שמיעת קול שופר תזכנו שיבוא בלבנו יראה גדולה, ותשפיע פחדך ואימתך ויראתך עלינו ועל כל ישראל ועל כל באי עולם, וייראוך כל המעשים וישתחוו לפניך כל הברואים וייעשו כולם אגודה אחת לעשות רצונך בלבב שלם. אבינו מלכנו, זכינו ברחמיך לקבל ולהמשיך עלינו קדושת ראש השנה בתכלית השלמות בשמחה ובחזוה ובבכייה גדולה מתוך שמחה ובקדושת המחשבה ביותר ביראה גדולה. וזוכה לקיים מצוות שמיעת קול שופר בקדושה גדולה בשלמות כראוי, עם כל פרטיה ודקדוקיה וכוונותיה ותרי"ג מצות התלויים בה, ובאימה וביראה גדולה, כמו שכתוב: אם יתקע שופר בעיר ועם לא יחרדו. ונאמר: "אשרי העם יודעי תרועה ה' באור פניך הלבון. בשמך יגילון כל היום ובצדקתך ירומו. כי תפארת עוזמו אתה וברצונך תרום קרנו. כי לה' מגנו ולקדוש ישראל מלכנו". ונאמר: "בחצוצרות וקול שופר הריעו לפני המלך ה'". ונאמר: "תקעו בחודש שופר בכסא ליום חגנו. כי חק לישראל הוא משפט לאלוקי יעקב".

וזוכה לסדר לפניך מלכויות וזיכרונות ושופרות בכוונה גדולה ובשלמות גדול, עד שזוכה לרצות אותך שתביא לנו את משיח צדקנו חיש קל מהרה, ויקום מקרא שכתוב: "והריחו ביראת ה'". ותמהר ותחיש לגאלנו

ותבנה לנו את בית קדשנו ותפארתנו, ונשוב בגילה ורינה לארצנו, ושם נעבדך ביראה "כימי עולם וכשנים קדמוניות. השיבנו ה' אליך ונשובה חדש ימינו כקדם. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך ה' צורי וגואלי", אמן ואמן. (לקוטי תפילות ב' – מתוך תפילה ח')

(ספר ימי מוהר"ת חלק ב' – סימן ע"ט)

סיפור

... [נחזור לענייננו]: ביום ששי, ערב-שבת-קדש פרשת שמיני כ"ח ניסן שלשה-עשר לספירה שנת תקפ"ב עלינו על הספינה לסטנבול בערך שתי שעות אחר חצות הינו שבערך חצות נסענו מהאכסניא עם כל המטלטלין שלנו, ובאנו אל השרים שיושבים אצל שפת הים לשמר הספר ושם מסרנו הבילעט לכמה אדונים, ונתנו תכף חתימות יד עליו כפי הזאקאן (החקק) ונשתהה חדר שבער שתי שעות, ולוו אותנו כמה אנשים אשר נגע אהבתי בלבם ושם אצל הספר לקחתי רשות מאתם, ונפטרנו זה מזה באהבה ואחורה ורעות, וברכו אותי ברכת שלום עד שיצאתי מהפתח שיוצאין חוץ לספר שמשם והלאה אין אדם רשאי לצאת ולכנס בלי רשיון מכל השרים הנזכרים לעיל.

וכאשר זכיתי לצאת מהפתח חוץ לספר נתן שמחה בלבי, והלכתי בשמחה אני וידידי רבי יהודא אליעזר והיינו צריכין לילך על הנמל (שקורין גאוואן) עד שנבוא לספינה שלנו אבל לא מצאנו מיד את הספינה שלנו, ורצינו לשאל את העובדי כוכבים שישבו שם על הדרך, אבל רבם ככלם אינם מכירים בלשונות שבסביבותינו כי רבם מדברים בלשון איטליה או בלשון ישמעאל רק קצת תבות מועטים מאד מבינים קצתם והתחלנו לומר היכן הספינה של הקפיטן (רב החובל) (יאקאפ טדוויבטש), ובתוך שהלכנו איזה פסיעות על הגאוואן (הנמל), ענו ואמרו לנו הלא זה המטראס (מלח) ההולך עתה, הוא מהספינה של יאקאפ הנזכר לעיל ומאת ה' היתה

זאת שהזמין לנו אז באותה שעה מאטראס אחד מהספינה שלנו שהיתה עומדת בקצה הגאוואן, וברחב היתה רחוקה בערך שטח עשרה ספינות מספינה שלנו ובלא זה איני יודע איך היינו יכולים לבוא לספינה שלנו...

(ר' ישראל אודסר, צ"ל - המשך)

שיחה

בשמחה תמיד", נו, מי לא, מי לא רוצה מצווה? "מצווה גדולה להיות בשמחה תמיד", יש לנו המצווה פה ופה, "מצווה גדולה להיות בשמחה תמיד", "מצווה גדולה להיות בשמחה תמיד". הוא יחיד שהוא אמר את זה, הוא אמר: "מצווה גדולה להיות בשמחה תמיד", נו, מי לא רוצה מצווה גדולה?...

...רבי ישראל (קדורנר) תמיד היה מדבר אליו כמו שאנחנו מדברים, יושבים ומדברים, ככה הוא ישב עם רבנו והוא סיפר לו מיד, {שייתן} לו עצה מה לעשות, ורבנו הקדוש האיר לו, וכל דיבור האיר לו לכל מקום שהוא צריך לעזר, והוא נעשה חדש, רשע גמור שהוא היה משוקע בתוך כל התאוות, ונעשה צדיק כזה ונעשה קדוש כזה, לא רואים כזאת, אני ראיתי, לא מספר שקר ולא גוזמאות, אני ראיתי איך רבי ישראל (קדורנר) דיבר עם השם יתברך בדמעות חמות כמו אש, והיה כל החדר, כל המקום היה קדוש, כל החדר היה מהדמעות שלו, רטוב, הכל היה רטוב מהדמעות שלו, הארץ והכל, הוא היה מדבר עם השם יתברך בדמעות כאלה, זה נסים שהוא נשאר בחיים, לא רואים כזה בכל העולם, כל העולם, לא יודעים, שצריכים לדבר עם השם יתברך. אני ראיתי אמת כזה, מסירת נפש כזה, אבל זה מקבלים רק מרבנו, לדבר עם השם יתברך? רק כשיודעים את רבנו, יש ה"ליקוטי תפילות", ה"ליקוטי תפילות" כולו מדבר עם השם יתברך, כל דיבור, כל יהודי מדבר עם השם יתברך, לא היה לו חתיכת לחם לאכול והוא היה שמח, "מצווה גדולה להיות בשמחה תמיד", אני ראיתי בעיני, מה שראיתי זה לא כלום, זה כטיפה מן הים, הוא עשה כל אחד בשמחה גדולה, הוא הפך כל העולם, כל העולם, כל הלומדים, כל הגאונים לא יודעים שצריכים לדבר עם השם יתברך, רק רבנו הקדוש הוא ידע, אם אני אדבר עם השם יתברך אני אחיה למדן? אז לא רצה, הוא רצה להיות למדן מפורסם בעולם, כבוד וכסף...

...שמו מרדכי, והיה לו בת יותר קטנה והיה שמה אסתר, אסתר ומרדכי היה לו בבית, מלאכים קדושים, לא ראיתי כזה, צניעות כזה, אמת כזה, שהם היו קשורים אצל השם יתברך, ילד, ילדה קטנה, היה לו ארבע בנות ובן יחיד, בן יחיד הוא מרדכי, והיה לו בת אסתר, וכולם נפטרו, מתו וסבלו, לא היה להם לאכול, והוא והילדים היו שמחים ומרקדים שיש רבנו בעולם...

שבת שלום